

raadne. Men disse Forsøg kan kun gøres, naar Sukkeret bliver saa billigt, at der kan konkurreres med andre Lande.

At Skatten paa Ollet er sat som en Betingelse, er en haard Nød at knække, men ved Dyrkning af Frugt vil der komme mange Gange 7 Millioner ind i Landet og bringe saa megen Sundhed og Gavn med sig, at vi under alle Betingelser maa søge Lovforslaget fremmet.

Det kan være svært for de Arbejdere, for hvem bajersk Øl er bleven en Nødvendighed, det er jeg ikke blind for, men en almindelig Kendsgerning er det jo, at Bryggerierne tjener store Penge, saa de kan tage Broderparten af Skatten, gør de det, saa bliver det dog kun en meget ringe Forhøjelse af Udgifterne for de Arbejdere, der drikker meget Øl, og saa godt som ingen for de, der nyder bajersk Øl som maadeholdne Mennesker.

J. M.

Teateroversigt.

Dagmartheatret

Der hørte Mod til at indstudere *Oehlenschlägers* Tragedie »Stærkodder« paany. Man kan sige, at »Sporene skræmmer«; thi skønt Kunstnere som *Knudsen*, *Ryge* og *Nielsen* har spillet Titelrollen, er denne Tragedie i Løbet af 40 Aar kun gaaet 14 Gange over det kgl. Teaters Scene. Dagmartheatret kom imidlertid anerkendelsesværdigt fra den vanskelige Opgave. Der var anvendt Tid og Omhu paa Indstuderingen, store Summer paa Dekorationer og Kostumer. Man fik Indtryk af, at Sceninstruktøren havde lært meget af Meiningerne Iscenesættelse, i Særdeleshed i Grupperingerne sporede man tydelig den nu ophævede tyske Trups Indflydelse. Paa vore Scener har man i lang Tid ikke set noget mere virkningsfuldt end Slutningsoptrinnet i »Stærkodder«, hvor Eigil udraabes til Drot og siger de patetiske Ord til Stærkodders Minde.

»Stærkodder« er ikke noget Mesterværk. Ved Siden af dygtige, lyriske Scener indeholder det Epi-

soder, der gør et rent parodisk Indtryk paa et Nutidspublikum. Udførelsen ævnede ikke at dække over Stykkets svage Punkter. Hr. *Cetti's* Personlighed virker ikke illuderende i en Rolle som Stærkodder, der gerne skal være et Hoved højere end alt Folket, men hans kraftfulde, sonore Organ kommer ham til Hjælp, og der var ikke ringe Virkning i hans Deklamation, hvor han udtaler sin Hilsen til den hjemlige Natur, til Hledrelunden med dens stolte Løvkrone. Af de øvrige rollehavende er der Grund til at fremhæve Hr. *V. Wiehe* (Eigil), der især fremsagde de skønne Linjer, hvormed Tragedien slutter, med tændende Glød. Frk. *Hartmann*, som udførte Helga, den blonde, blaaøjede danske Jomfru, med Finhed, og Frk. *Horneman*, hvis utvungen Spil som Unger-svenden Hasting bragte fordelagtige Vidnesbyrd om hendes udviklingsrige Talent. Fru *Gjorling* og Hr. *Adolf Jensen* havde faaet de vanskelige Opgaver at udføre, to i Shakespearesk Aand tegnede Figurer: den onde Dronning Thusnelda og den vilde Skaanekonge Angantyr. Der var heldige Momenter i deres Spil, men Evnerne slog ikke til i de afgørende Scener, særlig for Hr. *Adolf Jensens* Vedkommende. Den fantasifulde Scene i Graven, hvor Angantyr, da han vil gribe sin Faders Sværd, vælter den dødes Askekrukke, blev virkningsløs, da Skuespilleren langtfra var paa Højde med Rollen.

Ved at overvære Optørelsen af »Stærkodder« faar man Indtryk af det utrættelige Arbejde, som er sat ind paa at fremføre Oehlenschlägers Tragedie i en Skikkelse, der er den store Digter værdig. Iscenesættelsen kunde med en enkelt Undtagelse: Tilbage-toget efter Slaget — ikke have været bedre. Udførelsen er præget af den hæderlige Respektalitet. Der er ingen Præstation, som lyser af Genialitet, men mange, der vidner om Kunstnernes Kærlighed til deres Opgaver. Hr. *Riis-Knudsen* har den ubestridelige Fortjeneste, at han opdrager et Kunstner-kuld for de store Følelsers Kunst, for Tragedien, der snart i en Menneskealder ikke er bleven dyrket paa vort Statsteater. —

Den anonyme Forfatter til Lystspillet »Under Idéens Banner«, som opførtes første Gang den 16de November, har øjensynligt villet skrive en større Samfundskomedie, men hans Evner er glippede paa det afgørende Sted. Alligevel er »Under Idéens Banner« et lovende Arbejde, der vidner om Blik for scenisk Effekt og Evne til Personkarakteristik. Forf. vil vise, hvor vanskeligt det i vort lille, bornerede Samfund er at kæmpe for Idealerne, i hvor høj Grad man udsætter sig for, at ens redelige Hensigter mis-kendes, og at man udraabes for en letsindig Person.

Fabrikerer Vilhelm Brandt, der vil skabe lykkeligere Kaar for sine Arbejdere, der vil give dem An-

del i Udbyttet, bygge sunde Boliger for dem, bliver beskyldt for at være en ildesindet Oppositionsmand, som koketterer med Socialisterne. Hans Kunder, der selvfølgelig staar paa den rette, ene saliggørende Side, forlader ham og han drives til Fallittens, ja til Forbrydelsens Rand. Men den ene af hans Brødre — Fusentasten — redder ham ved hans Datters Hjælp. Vilhelm Brandt resignerer; for sent indser han, at Idealet er uopnaaeligt i det danske Filistersamfund. — Ved Vilhelm Brandts Side staar hans Datter Ellen, en sund, varmblodig Pige, energisk og forhaabningsfuld. Hans Broder Franz er en Fusentast, med Hovedet opfyldt af vilde Planer og forrykte Idéer, hans anden Broder, Axel, en kølig, apatisk Skeptiker, der dog til Sidst tager sig sammen og beslutter at træde handlende op. Endnu et Medlem af Familien Brandt præsenteres: den halvgamle Elise, der trods sin Naragtighed og paaklistrede Gudsfrøgt knuser Højreredaktørens Hjærte.

Forf. har — som sagt — slaaet et større Brød op, end han har kunnet bage. Hans Lystspil er temmelig overfladisk og minder ved den Lethed, hvormed de største Problemer affærdiges, ikke saa lidt om Arbejder af Ejnar Christiansen. Scenegangen er urolig, og Situationerne nærmer sig især i fjerde Akt Farcen i betænkelig Grad. Udførelsen bidrog kun til at hæve Stykket. Hr. *Vilh. Wiehe* var sympatetisk som Fabrikejeren, og hans Brødre havde gode Fremstillere i d'Hr. *Martinus Nielsen* og *Cetti*. Frk. *Horneman* (Ellen) spillede frisk og naturlig; den unge Dame synes at have en smuk Fremtid for sig i Lystspillet, naar hendes Talent bliver lidt mere slebet, og hun aflægger en vis Affektion i Manerer og Replikbehandling. Fru *Gjorling* morede meget som Elise. Denne Skuespillerinde, hvis enstonige Deklamation i Tragedien er ulidelig, synes at have al Udsigt til at erhverve sig et nyt Rollelag. Intrigante, bagtalende Damer i deres »bedste« Alder, naragtige Pebermøer — kort sagt en Mængde Roller i et Lystspil-repertoire — vil finde en udmærket Fremstillende i Fru *Gjorling*.

17/11 90.

Carl Behrens.

Siden sidst.

I Folketinget. Debatten om Havelodderne fremkalder en Række af Talere, men føres mere saglig end Forhandlingen om Sukkertolden og Ølskatten, ved hvilke Lidenskaben og politisk Fanatisme steg til en

4)

„Eine alte Geschichte“.

Skitse

af

Helene M.

Fortsat.

Og han tænkte paa den Dag, da de havde talt saa ivrig og livlig om Kvindens Underkuelse og Dannelsen. Hun vilde have lige Ret for Kvinder og Mænd; han hævdede, at saa længe Kvinderne ikke havde lige saa megen Dannelsen og aandelig Udvikling som Mændene, saa længe de ikke var aandelig frigjorte fra Svaghed og Uklarhed i Begreber, fra Vilkaarlighed og Mangel paa Logik, kunde de heller ikke gøre For-dring paa Ligestilling.

Ja, det var især *Logik*, det skortede dem paa. Deres Tankegang manglede Strin-gens i høj Grad; og det beroede meget paa, at de ikke lærte *Mathematik*; gjorde de blot det, saa vilde det nok hjælpe.

(Da han nemlig selv var en meget dyg-

tig Mathematiker, var Mathematiken en Kæp-hest, han meget gerne red paa.)

Det var vist noget kedeligt, tørt noget, mente Adele.

»Ja,« raabte han ivrig, »der har vi det! Man vil ikke gøre sig Ulejlighed, man gider ikke anstrænge sig, og dog vil man have lige Ret med Folk, der kan deres Mathematik. Atter en forfærdelig Mangel paa Logik!«

»Aa,« svarede Adele med et overlegent Smil, »det var vel ikke saa svært at lære med en Smule Energi!«

»Nej,« svarede Aksel med Eftertryk, det er det heller ikke — med en Smule Energi!«

Samme Aften bankede hun paa hans Dør.

»Aksel,« sagde hun, »laan mig din Arithmetik!«

»Gud velsigne dig, min Pige,« raabte han forbavset, »vil du lære Arithmetik? — Det skal du saamæn ikke gøre, det er virke-lig Synd at plage dig med det!«

»Aa, du kan jo bare laane mig den,« svarede Adele med olympisk Ro, »jeg skal ikke falde dig til Byrde; jeg kan godt selv arbejde paa min videnskabelige Dannelsen; først og fremmest vilde jeg nu gerne have lidt Logik!«

»Ja, Gud, du skal naturligvis med For-nøjelse faa Bogen, naar jeg blot har første Del herude.«

Han kastede sig paa Knæ foran et Hjørneskab og rodede rundt i en Bunke Bøger, der laa hulter til bulter deri.

»Gud, Aksel, hvor her ser ud hos dig,« sagde Adele, idet hun nysgærrig kiggede ind i Værelset.

»Ja, Gud, du maa virkelig undskyldte, men — jeg ledte i Morges efter en Bog, og siden har jeg desværre ikke haft god Tid til at gøre Orden,« svarede den befippede unge Fyr, idet han, helt rød af Anstræn-gelse, rakte den tynde, støvede Bog til sin smukke Kusine, der tog den med en Mine som om hun rørte ved en varm Ildtang.

Den næste Dag fandt han hende nede i Lysthuset, hvor hun brød sit smukke Ho-ved med a og b, x og y og alle de andre travesterede Størrelser. Han tilbød sin Hjælp, forsikrede, at det var ham den største For-nøjelse, og saa blev den modtaget. Det blev bestemt, at de daglig skulde læse Mathematik sammen.

Fortsættes.